

Marcus Beijar Mellin

JAG LEVER I VÅR TID,
BRUNI

Dikter

Himmelriket

Här i natt vandrar Olof omkring bland Gamla Stans gränder
Rädd för något men vet inte vad –
Alla gränder ligger öde hörs inte ett knysst
Det enda han hör är hans egna fotsteg och bilarna på Skepps-
bron som kör förbi
Men Olof känner sig rädd
Han går ned till vattnet och plötsligt får han nyckeln:
Allt som inte är i sitt rätta element är utsatt för livsfara.
Poetens uppgift är att göra allt till sitt rätta element
I havet simmar han, i luften andas han
På marken går han, i skyn ser han.
Han behöver inte trivas där för det, men gör inget motstånd –
Hamnar han i vattnet, simmar han.

Universum skall bli hans hemvist, natten hans bo
I trötthet ska han leva trivas och bo
Hans dikter ska för alltid vara
Liksom han själv, lugn vart han än gå.

”Det är jag som är han” tänkte Olof, ”vart jag än ska komma
ska jag göra det till mitt –
Inte igenom att erövra och härja fritt, varje ansikte ska bli mitt
– varje ord
För är detta Gud?, aldrig rädd, utan kämpande
I lä som lo.
Min blick ska vandra över varje annan – mitt hjärta slå –
Soluppgången är min och sorgen också.

Problemet med människor är att de aldrig gör något till sitt
Utan säger ”bara det som jag har är mitt!”
De tänker att sjukdom bara är nåt som blir spritt.
Allting har olika värde ingenting är detsamma

En soluppgång är skön och giftig den missplacerade gamman
Men då vi trots allt i dessa finner samma ro – en ro bortom
ord
Känner vi allt ett liksom vi tänker varje ord
Vi vet att gamman är giftig och undviker att svälja den glupskt
Vi känner vår själs soluppgång nära,
Och vaknar på studs.

Men vi böjer oss inte för gamman, ej heller för soluppgången
skön
Vart helst vi vandrar finner vi vår jämlike
och detta blir vårt himmelrike.